

om de ere indenlandſke eller udenlandſke, tales der Intet om —, ſaa maa Skifteforvalteren ikke befatte ſig med Voet, og det opfordrer altsaa Skifteforvalteren til at handle mod Loven; jeg mener nu, at det er utilbørligt, at et kongeligt Collegium vil friſte Embedsmand til at handle mod Loven. Jeg er temmelig vis paa, at den nuværende Finantsminister ikke vil udſtebe et ſaadant Circulaire, og jeg ønsker, at han vilde tilbagekalde det; om han vil gjøre det, veed jeg rigtignok ikke. Det er forøvrigt ikke til ſaa megen ſtor Nytte; thi Arvingerne behøve ikke at gjøre Rede for $\frac{1}{2}$ pCts. og 4 pCts. Afgiften før i det Tidligſte $\frac{1}{2}$ Aar efter at de have tiltraadt Arven, og om de ikke ere i Udlandet, kunne de reise mange Gange bort inden den Tid, ſaa den Sikkerhed, der opnaaes, er ikke betydelig. Det er ogsaa et urimeligt Forlangende, at Mandatarius ſkal boe i Skiftejurisdictionen; det var jo tilſtrækkeligt, naar han boede enten i Landet eller i ethvert Tilfælde i Nærheden af Skiftejurisdictionen. Naar for Exempel Skiftetilfældet forefaldt paa Frederiksberg eller paa Amager, ſaa kunde man ikke antage en Mandatarius, ſom boede i Kjøbenhavn, ſkjøndt Skifteforvalteren ſelv boer i Kjøbenhavn.

Der er endnu en anden Ting, ſom jeg ønsker at tale om ved diſſe Arveafgifter. Forordningen af 12te Septemher 1792, ſom har paabudet 4 pCts. Afgiften, fritager Penſioner, ſom legeres en Perſon for hans Levetid. Jeg ſtod iſſor i den Formening, at de praktiſke Jurifter gjorde en Udvidelse af denne Fritagelse, og Finantsministeren udgav den 25de Auguſt 1849 et Circulaire, ſom jeg troede hjemlede denne Udvidelse; jeg erfarede imidlertid af nogle Jurifter her i Thinget, at de ikke kjendte denne Praxis, og at de heller ikke troede, at den var hjemlet i dette Circulaire. Jeg har derfor laar forſynet mig med en Atteſt fra Juſtitiarius i den kongelige Lands-Over- ſamt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn, der ſom Reviſſor for alle de Skifteforretninger, der forefalde i Kjøbenhavn for extraordinaire Skifteforvaltere, altsaa i Serdeleſhed forteſtamenti ex-ecutores, har Leilighed til at kjende denne Praxis, og han bevidner, at han, paa Grund af dette Circulaire og nogle dermed overeensſtemmende

Rentekammer-Resolutioner, anſeer det for lovligt, ſaaledes at udvide denne Fritagelse. Denne Udvidelse beſtaaer nemlig deri, at ikke alene legerede Penſioner fritages for Afgifter, men ogsaa Arv, der ſættes faſt for en Arvings Levetid, ſaaledes, at han ikke kan diſponere over Capitalen, men blot oppebære Renten eller i det Hele taget nyde Nytten og Brugen af den. Jeg ſkrev i denne Anledning til Finantsministeren for at forhøre mig, om det var hans Mening, at Fritagelsen ſaaledes kunde udvides dertil; derpaa modtog jeg et Svar fra Finantsministeren under 6te Decemher f. A., hvori han ſiger, at det ikke er ham bekjendt, at en ſaadan Praxis finder Sted, og han troede ogsaa, at det ved Reviſionen bliver og vil blive paaſeet, den ikke finder Sted. Jeg troer nu, at efter den Maade, hvorpaa de Regnskaber, der aflægges for Afgifterne, ere affattede, kan det ikke paaſees ved Reviſionen under Ministeriet; thi Teſtamenternes Indhold maatte i mange Tilfælde kendes for at kunne bedømme, om Anordningen blev anvendt paa den Maade, ſom Finantsministeren vil have den anvendt. Jeg maa erklære mig aldeles enig med ham i, hvad han ſiger om, at Circulairet kun hjemler Fritagelse, naar Renten af en Capital er legeret en Perſon for hans Levetid og Arven ſelv med denne Indſkrænkning er tilfalden en Arving; thi ſaa er det fuldkommen grundet, at der ikke af Legatarius ſvares nogen Arveafgift; thi ſaa maa Arvingen ſelv ſvare den, og den eneste Begunſtigelse, ſom han nyder, det er, at den ſørſt betales, naar den Legatar, der oppebærer Renten, er død, ſaa at Arvingen virkelig ſaaer Capitalen ſelv. Saaledes vil Finantsministeren have, at Resolutionen ſkal forſtaaes, og i ſaa Fald kan den ikke anvendes paa den Maade, ſom det er mig bekjendt, at den undertiden er bleven anvendt paa; thi naar f. Ex. en Fader har en dødelig Søn og gjør den Beſtemmelse, at Sønnens Arv efter Faderen ſkal indeſtaa i Overformynderiet og ſørſt ved Sønnens Død ſkal tilfalde hans Arvinger, men Sønne blot ſkal nyde Renten, ſaa kan man ikke ſige, at Faderen har legeret ham Renten; han har ladet ham beholde Nytten og Brugen af Arven, men blot frataget ham